

byrdelse af afgørelser om kontakt truffet i de øvrige medlemsstater, jf. artikel 14.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit 6.4.2.1. og bilag 5 til betænkningen, hvor en uofficiel oversættelse af konventionen er optrykt.

4.4.3. Udvalget om Forældremyndighed og Samværs overvejelser

Udvalget om Forældremyndighed og Samvær mener, at det er vigtigt for et barn at kunne bevare kontakten til de personer, som barnet er nært knyttet til. Et barn kan have tætte og nære relationer til andre end dets forældre, kontakter, som det er vigtigt for barnet at kunne fortsætte, selv om der sker en ændring i barnets familiemæssige situation. Dette gælder barnets biologiske familie, f.eks. bedsteforældre eller hel- eller halvsøskende, men også andre end biologisk slægt kan udgøre en for barnet så tæt relation, at denne er vigtig for barnet at kunne bevare. Barnet kan f.eks. være vokset op hos eller sammen med stedforældre og stedsøskende.

Kontakten med andre nærtstående bevares bedst gennem aftale mellem barnets forældre og de nærtstående. På denne måde kan kontakten – herunder dens karakter og omfang – naturligt indpasses og afpasses efter barnets og den øvrige families forhold og situation og blive en del af barnets dagligdag. Kontakten vil på denne måde ikke være konfliktskabende for barnet og kan oven i købet udgøre en ekstra ressource for både børn og forældre.

Hvis en sådan kontakt ikke kan komme i stand på aftalebasis, mener udvalget ud fra de ovenfor nævnte grunde, at barnet i visse tilfælde skal have en lovhjemlet mulighed for samvær med andre end sine forældre. Dette bør dog normalt kun komme på tale, hvor der ikke er fastsat samvær med den forælder, som barnet ikke bor hos, idet det ikke er hensigtsmæssigt, at der fastsættes ”konkurrerende” samvær mellem f.eks. barnets far og barnets farforældre.

Udvalget mener således, at barnets interesse i at bevare kontakten med andre, som det er nært knyttet til, skal ses i snæver sammenhæng med barnets behov for en stabil og sammenhængende dagligdag. Det er ikke generelt i barnets interesse at skulle forholde sig til flere – fastsatte – samvær. Er der således i forvejen fastsat samvær mellem samværsforælderen og barnet, er det samværsforælderen ansvar at sørge for, at barnet har kontakt til samværsforælderen nærmeste. Dog vil der kunne være situationer, hvor samværsforælderen samvær er så begrænset, at dette ikke bør være til hinder for, at der herudover fastsættes samvær med andre nærtstående til barnet.

Spørgsmålet om fastsættelse af samvær med andre nærtstående kommer på tale, hvis samværsforælderen (eller begge forældre) er afgået ved døden, hvor samværsforælderen af forskellige grunde er ”fraværende”, eller hvor statsforvaltningen har afslået eller ophevet samvær mellem barnet og samværsforælderen. Disse situationer bør efter udvalgets mening behandles forskelligt.

I tilfælde hvor en af forældrene er død eller begge er døde, mener udvalget, at det skal være muligt at fastsætte samvær mellem barnet og dets nærmeste pårørende, som barnet er nært knyttet til. Der er her først og fremmest tale om en mulighed for, at barnet fortsat kan bevare kontakten med samværsforælderen familie og/eller andre pårørende, selv om forælderen er død, hvis dette er bedst for barnet. Muligheden vil således helt overordnet afhænge af, om det til trods for modstanden hos forældremyndighedsindehaveren (det være sig en efterlevende forælder eller andre) fortsat anses for værdifuldt for barnet at bevare kontakten. Udvalget ser ikke denne form for samvær som en erstatning for det samvær, der ellers ville være praktiseret, hvis samværsforælderen fortsat havde været i live. Et samvær vil således nøje skulle afpasses efter barnets livssituation og den hidtidige relation mellem barn og den nærtstående samt under hensyntagen til andre relevante forhold, som f.eks. geografisk afstand og forholdene hos de eller den samværsøgende. Et samvær med bedsteforældre vil således også i omfang og frekvens skulle være et ”bedsteforældresamvær” (f.eks. 1 gang om måneden) – en mulighed for, at barn og bedsteforældre kan fortsætte netop denne form for relation under hensyntagen til de særlige omstændigheder, der kan være forbundet hermed.

Er begge forældre afgået ved døden, vil der som udgangspunkt ikke være noget til hinder for, at der fastsættes samvær med begge hold bedsteforældre – idet dette dog bør have en afsmittende effekt på omfang og frekvens af disse samvær hvad angår omfang og frekvens. Udvalget er således generelt af den opfattelse, at der kan være særlige tilfælde, hvor barnet er meget nært knyttet til flere personer, og hvor det ikke er i barnets interesse, at samvær med den ene person(gruppe) udelukker samvær med den anden person(gruppe).

I de tilfælde, hvor der er andre årsager (end dødsfald) til, at der ikke er samvær mellem den forælder, barnet ikke bor hos, og barnet, f.eks. fordi statsforvaltningen har afslået samvær eller samværsforælderen har fravalgt det, mener udvalget, at der kun i *ganske særlige* tilfælde bør fastsættes samvær med andre end samværsforælderen. I modsætning til dødsfald, hvor der er tale om en permanent samværshindring, er der